บทที่ 14
อุตสาหกรรม ประชากร และแรงงานสมัยก่อนสงครามกลางเมือง

เค้าโครงเรื่อง

1. อุตสาหกรรมระยะแรกของสหรัฐอเมริกา
   - 1.1 ปัจจัยที่ส่งเสริมการอุตสาหกรรมที่สำคัญ อุตสาหกรรมการล่าปลาวาฬ และการประมง
   - 1.2 การเริ่มต้นระบบโรงงานในสหรัฐอเมริกา
   - 1.3 แหล่งอุตสาหกรรม
   - 1.4 อิทธิพลของการคมนาคมขนส่งที่มีผลต่อการอุตสาหกรรม
2. ประชากรและแรงงาน
   - 2.1 การเพิ่มและกระจายประชากร
   - 2.2 การอพยพคนเข้าประเทศก่อน ค.ศ. 1860
   - 2.3 การเปลี่ยนแปลงสภาพชีวิตของคนเมืองใหญ่
   - 2.4 สภาพการณ์ทางแรงงาน
   - 2.5 การเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูปกรรมกร

สาระสำคัญ

1. อุตสาหกรรมระยะแรกของสหรัฐอเมริกา มีปัจจัยหลายอย่างที่ส่งเสริมการอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมการล่าปลาวาฬและการประมง เป็นต้น การเริ่มต้นระบบโรงงาน แหล่งอุตสาหกรรม และกิจการคมนาคมขนส่งที่เกี่ยวข้องกับการอุตสาหกรรม

2. ประชากรและแรงงานเป็นกำลังสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ การเพิ่มและการกระจายประชากร การอพยพเข้าประเทศก่อนสงครามกลางเมือง การเปลี่ยนแปลงสภาพชีวิตของเมืองใหญ่ แรงงานและการปฏิรูปกรรมกร

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาบทที่ 14 แล้ว ผู้ศึกษาสามารถ

1. อธิบายและเข้าใจความสำคัญของอุตสาหกรรมระยะแรกของสหรัฐอเมริกาในด้านต่าง ๆ ได้

2. อธิบายและเข้าใจความสำคัญของประชากรและแรงงานที่มีส่วนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้

ความนำ

ช่วงระยะ ค.ศ. 1790-1860 มีการพัฒนาระบบโรงงานและวางรากฐานของการปฏิวัติอุตสาหกรรมอเมริกาแบ่งออกเป็น 3 ระยะคือ ระยะแรกระหว่าง ค.ศ. 1790-1815 ระบบเศรษฐกิจอเมริกาต้องพึ่งยุโรปโดยเฉพาะสินค้าอุตสาหกรรม และในระยะนี้เช่นกันที่อุปสรรคยุ่งยากภายในประเทศก่อให้เกิดวิกฤตการณ์ที่มีผลต่อชีวิตทางเศรษฐกิจ การค้าภายใน และการเริ่มต้นของระบบโรงงาน ระยะที่สอง ค.ศ. 1815-1840 ผลิตผลจากโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็ก ๆ เริ่มมีขึ้น และระบบอุตสาหกรรมนำไปสู่ความขัดแย้งทางการเมือง ในระยะนี้การอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ต้องอาศัยการคมนาคมทางน้ำเป็นสำคัญ ระยะที่สาม ค.ศ. 1840-1860 เริ่มต้นจากการค้นพบการใช้ถ่านหินในโรงงานอุตสาหกรรมถลุงเหล็กและพลังงานไอน้ำ การเติบโตของกิจการรถไฟซึ่งอำนวยความสะดวกอย่างมากต่อการคมนาคมขนส่ง มีการนำเครื่องจักรที่ได้รับการปรับปรุงใหม่มาใช้เป็นจำนวนมาก ซึ่งนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการเร่งและส่งเสริมการลงทุนทางอุตสาหกรรม การนำเครื่องจักรมาใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมเป็นการเปลี่ยนลักษณะของกิจการด้านนี้ เช่น เจ้าของโรงงานแบบนี้จะเป็นพ่อค้าหรือผู้รับจ้างทำ กลับเป็นนักอุตสาหกรรมที่แท้จริง ซึ่งคำนึงถึงผลิตผลของโรงงานเป็นผลประโยชน์ที่สำคัญยิ่ง ซึ่งในระยะนี้ชาวอเมริกันเริ่มรู้สึกว่าเป็นสมัยแห่งการปฏิวัติอุตสาหกรรม

1. อุตสาหกรรมระยะแรกของสหรัฐอเมริกา

การปฏิวัติ ค.ศ. 1776 นำความเป็นเอกราชมาให้สหรัฐอเมริกาเฉพาะทางด้านการเมือง แต่ทางเศรษฐกิจอเมริกายังคงต้องพึ่งยุโรป ผลิตผลของอเมริกาในระยะแรกยังต้องส่งเป็นสินค้าออกไปยังตลาดยุโรป และสินค้าอุตสาหกรรมยุโรปก็ส่งมาขายยังอเมริกา สินค้าอุตสาหกรรมของอเมริกาที่เพิ่งเริ่มมีขึ้นระหว่างสมัยปฏิวัติก็ถูกทำลายลงด้วยสินค้าอังกฤษที่ราคาถูกกว่าและนำมาขายยังตลาดอเมริกาเมื่อสงครามยุติแล้ว นอกจากนี้สินค้าอุตสาหกรรมบางอย่างที่เคยทำการค้าในลักษณะการค้าแบบสามเหลี่ยม (The old "three-cornered traffic) ถูกทำลายลงด้วยการห้ามการค้ากับหมู่เกาะเวสต์อินดิสของอังกฤษ สถานการณ์หลายอย่างส่อให้เห็นว่าอเมริกาอยู่ในฐานะที่ด้อยกว่าอังกฤษ จะต้องผลิตวัตถุดิบเพื่อส่งไปยังตลาดยุโรปและซื้อสินค้าอุตสาหกรรมยุโรปกลับมายังอเมริกา ปัญหาความยากลำบากในการค้าขายแข่งขันกับยุโรปไม่เป็นเพียงปัจจัย

เดียวในการชะลอการพัฒนาอุตสาหกรรมอเมริกา แต่ปัญหาภายในประเทศเป็นเหตุผลสำคัญเช่นกัน หลังจากการตั้งถิ่นฐานในอเมริกาเป็นเวลา 200 ปีแล้ว อเมริกาก็ยังคงมีที่ดินว่างเปล่าที่ยังไม่มีใครครอบครองอยู่เป็นจำนวนมาก ชาวอเมริกันมีความปรารถนาชีวิตที่เป็นอิสระก็อพยพไปตั้งถิ่นฐานและประกอบอาชีพทางตะวันตก ประสบกับปัญหาการขาดแคลนแรงงานการหาตลาดเพื่อผลิตผลทางเกษตรกรรมและการคมนาคมขนส่ง นอกจากนี้แล้ว ใน ค.ศ. 1830 เจ้าของไร่นาขนาดใหญ่ทางภาคใต้ มีอำนาจควบคุมรัฐบาลกลางและกลุ่มบุคคลเหล่านี้มีความสนใจในการพัฒนาอุตสาหกรรมเพียงเล็กน้อย และได้คัดค้านกฎหมายภาษีศุลกากร ระบบกิจการธนาคารที่เข้มแข็ง การสร้างทางรถไฟข้ามทวีปไปภาคเหนือ การให้ที่ดินฟรีแก่ผู้ตั้งถิ่นฐานและแผนการอพยพคนเข้าเมืองของรัฐบาลด้วยเหตุผลต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้การลงทุนทางด้านโรงงานอุตสาหกรรมมีจำนวนน้อย

อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะเวลานี้ไม่มีการส่งเสริมอุตสาหกรรม แต่ระบบโรงงานก็ได้เกิดขึ้นในอเมริกานักอุตสาหกรรมอเมริกาได้จัดตั้งโรงงานขึ้นและช่วยเหลือนตนเอง

1.1 ปัจจัยที่ส่งเสริมการอุตสาหกรรมที่สำคัญ คือ

1. การขาดแคลนสินค้าอุตสาหกรรมยุโรประหว่างสงครามปฏิวัติ ค.ศ. 1775-1783 การประกาศใช้กฎหมายขนส่งสินค้า กฎหมายห้ามค้าขายระหว่างประเทศและสงคราม ค.ศ. 1812 และ ค.ศ. 1814

2. การมีวัตถุดิบจำนวนมากโดยเฉพาะฝ้าย เหล็ก เชื้อเพลิง และพลังงานน้ำ

3. กรรมกรที่มีฝีมือและไม่มีฝีมือชาวยุโรปอพยพเพิ่มเข้ามาเรื่อย ๆ บางครั้งคนเหล่านี้ยินดีที่จะทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม

4. ความช่วยเหลือของรัฐบาลโดยจัดเก็บภาษีศุลกากร

5. การมีทรัพยากรที่มีคุณภาพ

6. การสะสมเงินทุนจำนวนเล็กน้อยเข้าด้วยกันเป็นจำนวนมาก

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งเสริมการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม เช่น อัตราค่าขนส่งคิดราคาถูกเพื่อชดเชยค่าแรงงานราคาแพง การค้นพบทองคำในแคลิฟอร์เนีย ทำให้อเมริกามีเงินซื้อเหล็กจากต่างประเทศ เครื่องจักรและสินค้าอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม มีการขยายตลาดภายในประเทศอย่างรวดเร็ว และมีการปรับปรุงการคมนาคมขนส่งที่อำนวยความสะดวกอย่างมาก

เงินทุนเพื่อการส่งเสริมการอุตสาหกรรมถึงแม้ว่าจะมีจำนวนน้อย แต่ก็เพียงพอที่จะทำอุตสาหกรรม หลัง ค.ศ. 1815 กลุ่มพ่อค้าได้ถอนเงินทุนจากการค้าเนื่องจากความไม่มั่นคงของกิจการหลังจากสงคราม ค.ศ. 1812 และได้นำเงินทุนเหล่านี้มาจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้ได้รับความร่วมมือจากเจ้าของกิจการเรือซึ่งเลิกการค้าทางทะเลหันมาลงทุนทางด้านอุตสาหกรรมฝ้าย เมื่อการค้ากับอินเดียนแดงลดลงแล้ว เมืองซาเล็มและโพรวิเดนส์ ก็เปลี่ยนมาทำอุตสาหกรรมเช่นเดียวกับเมืองเบดฟอร์ด หันมาทำอุตสาหกรรมปลาวาฬ ดังนั้นพ่อค้าหลายคนได้เปลี่ยนมาเป็นนักอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมการล่าปลาวาฬและการประมง

อุตสาหกรรมการล่าปลาวาฬเริ่มในตอนปลายของสงครามปฏิวัติปริมาณการค้าได้เพิ่มจากจำนวนที่ไม่อาจนับได้ใน ค.ศ. 1814 เป็น 35,000 ตัน ใน ค.ศ. 1820 และ 198,000 ตัน ใน ค.ศ. 1858 หลังจากนั้นก็เริ่มเสื่อมลง ก่อน ค.ศ. 1791 การล่าปลาวาฬจำกัดอยู่เฉพาะมหาสมุทรแอตแลนติก ต่อมาขยายไปยังน่านน้ำอื่น ๆ จนกระทั่งหลัง ค.ศ. 1835 ส่วนใหญ่มีการล่าปลาวาฬแถบมหาสมุทรแปซิฟิก พวกที่ล่าปลาวาฬคือ พวกที่ตั้งถิ่นฐานแถบนิวยอร์คและนิวอิงแลนด์ เช่น เมืองนิวเบดฟอร์ด เมืองนันทักเกต รัฐแมสซาชูเซส และนิวลอนดอน และท่าเรือล่าปลาวาฬที่สำคัญอื่น ๆ ศูนย์ส่งออกที่สำคัญ คือ บอสตันและนิวยอร์ค

ในนิวอิงแลนด์ อุตสาหกรรมการล่าปลาวาฬมีความสำคัญมากรองจากอุตสาหกรรมทอผ้าและการทำรองเท้า ผลผลิตโดยเฉลี่ยในแต่ละปีระหว่าง ค.ศ. 1835-1860 มีมูลค่า 8,000,000 เหรียญสหรัฐ แต่หลัง ค.ศ. 1850 ก็เริ่มเสื่อมลง เนื่องจากปลาวาฬหาได้ยาก และมีการใช้เชื้อเพลิงจากน้ำมันและแก๊สมากกว่าไขปลาวาฬ

อุตสาหกรรมการล่าปลาคอดก็เช่นเดียวกับการล่าปลาวาฬ แต่ต่อมาก็มีการออกกฎหมายคุ้มครองหลายฉบับ ปริมาณการจับปลาคอดเพิ่มจาก 25,000 ตัน ใน ค.ศ. 1790 เป็น 136,700 ตัน ใน ค.ศ. 1860 และขายได้ราคาเฉลี่ยปีละ 3,000,000 เหรียญสหรัฐ ในช่วงนี้ยังมีการล่าปลาอื่น ๆ เช่น ปลาเฮอร์ริง ปลาฮาริบัต และหอยนางรม อุตสาหกรรมการจับปลาคอดผูกขาดโดยรัฐเมนและรัฐแมสซาชูเซส กล่าวโดยสรุป อุตสาหกรรมการประมงมีความสำคัญทางเศรษฐกิจน้อยกว่าสมัยอาณานิคมมาก

1.2 การเริ่มต้นระบบโรงงานในสหรัฐอเมริกา

ในสหรัฐอเมริกา อุตสาหกรรมในครัวเรือนมีอยู่ทุกแห่งในตอนปลายศตวรรษที่ 18 โดยเฉพาะในเขตที่ทำไร่นาขนาดใหญ่ อุตสาหกรรมประเภทนี้ก็ยังคงทำต่อไปบริเวณชายแดนเป็นเวลานาน หลังจากที่ไม่มีการทำอุตสาหกรรมในครัวเรือนอีกต่อไปแล้วตามบริเวณชายฝั่งทะเล อุตสาหกรรมภายในครัวเรือนนี้ทำส่งตลาดทั่วไป บางครั้งช่างผู้ชำนาญก็จะได้วัตถุดิบจำนวนมากที่พ่อค้านายทุนเป็นผู้จัดหาให้ ดังนั้นบางแห่งได้ขยายกิจการเป็นโรงงาน

สมัยตั้งแต่สงครามปฏิวัติสิ้นสุดลงจนถึง ค.ศ. 1800 สหรัฐอเมริกาเป็นสมัยแห่งการทดลองเพื่อการอุตสาหกรรม โรงงานทอผ้าฝ้ายได้ตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกในสหรัฐ-อเมริกาเมื่อ ค.ศ. 1787 ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย เมืองเบอร์กเลย์ รัฐแมสซาชูเซส และรัฐนิวอิงแลนด์ และรัฐนิวยอร์ค มีอุตสาหกรรมทอผ้าขนสัตว์ แต่มีเป็นจำนวนน้อยกว่าอุตสาหกรรมทอผ้าฝ้าย แกะของอาณานิคมที่ได้ขนสัตว์เหมาะแก่การทำผ้าหยาบ ๆ แต่หลัง ค.ศ. 1790 มีการปรับปรุงแกะพันธุ์ดีที่ได้รับจากสเปน ไอร์แลนด์และอังกฤษ แกะพันธุ์ดีเหล่านี้ให้ขนสัตว์ที่ดีใช้ทอเป็นผ้าขนสัตว์ชั้นดีได้ อุตสาหกรรมทอผ้าไหมยังเพิ่งเริ่มต้น ใน ค.ศ. 1860 สถิติรายงานว่ามีโรงงานทอผ้าไหม จำนวน 42 แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

อุตสาหกรรมเหล็กเป็นการพัฒนาโรงงานอุตสาหกรรมแบบใหม่ ได้แก่ การสร้างเครื่องจักร อาคารบ้านเรือน โรงงาน เรือ และสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ที่ต้องใช้เหล็ก สมัยศตวรรษที่ 17 และ 18 การหลอมเหล็กอาศัยถ่าน เพราะสหรัฐอเมริกามีป่าไม้จำนวนมากผลิตถ่านได้ในราคาถูก การปฏิวัติอุตสาหกรรมได้เพิ่มความต้องการผลิตภัณฑ์เหล็กมากยิ่งขึ้น เหล็กได้กลายเป็นพื้นฐานของอุตสาหกรรมหนัก มีการดัดแปลงวิธีการผลิตไหมให้ดีขึ้น ศาสตราจารย์เอล ซี ฮันเตอร์ (L.C. Hunter) กล่าวว่า "อุตสาหกรรมเหล็กเป็นที่ต้องการของนักบุกเบิกชายแดน ด้านเกษตรกรรม... มีความต้องการเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ อาจกล่าวได้ว่า สมัยเกษตรกรรมเปิดแนวทางให้แก่สมัยอุตสาหกรรม"

อุตสาหกรรมอาหารโดยเฉพาะการผลิตอาหารแห้งและการทำเนื้อบรรจุห่อ (meat packing) เป็นอุตสาหกรรมภายในครัวเรือนมาตั้งแต่เริ่มแรกสมัยอาณานิคม และมีการทำกันมากแถบชายแดน ชาวอาณานิคมส่งผลิตผลส่วนเกินไปขายตลาดตามเมืองชายฝั่งทะเล หมู่เกาะเวสต์อินดีสและต่างประเทศอื่น ๆ ต่อมาเมื่อเกิดเมืองใหญ่และการทำ

ไร่นาขนาดใหญ่ทางภาคใต้ ก็เกิดตลาดภายในประเทศเพิ่มขึ้น อุตสาหกรรมเนื้อบรรจุห่อในสมัยแรกเป็นอุตสาหกรรมที่ทำตามฤดูกาล ซึ่งบางครั้งต้องพิจารณาจำนวนแรงงานที่มีอยู่ ความสะดวกของกิจการธนาคารและการขนส่ง ซินซินนาติเป็นศูนย์กลางใหญ่ของอุตสาหกรรมเนื้อบรรจุห่อ ใน ค.ศ. 1850 ซินซินนาติผลิตเนื้อบรรจุห่อได้เป็นจำนวนร้อยละ 27 ของผลิตภัณฑ์เนื้อบรรจุห่อภาคตะวันตกทั้งหมด ในสมัยแรกการสงวนรักษาเนื้อด้วยการใส่เกลือ ต่อมากลางศตวรรษที่ 19 ใช้วิธีอบความร้อน

อุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่ผลิตใน ค.ศ. 1860 ได้แก่ ไม้ รองเท้า แป้ง เหล้าวิสกี้ อุปกรณ์ เครื่องหนังและเสื้อผ้าผู้ชาย อุตสาหกรรมที่ใช้คนงานมากที่สุดได้แก่ อุตสาห-กรรมทำรองเท้า อุตสาหกรรมฝ้าย และอุตสาหกรรมทำเสื้อผ้าผู้ชาย

1.3 แหล่งอุตสาหกรรม

แหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมสหรัฐอเมริกาขึ้นอยู่กับปัจจัยทางเศรษฐกิจและโอกาส ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นศูนย์กลางชั้นนำของอุตสาหกรรมในสมัยอาณานิคม และยังคงเป็นอันดับหนึ่งเรื่อยมา นิวอิงแลนด์มีดินไม่เหมาะแก่การเกษตรกรรม แต่ก็มีแหล่งพลังน้ำจำนวนมาก เป็นศูนย์กลางการค้ามีประชาชนตั้งถิ่นฐานอยู่หนาแน่นและขยันในการทำงาน ตลอดจนมีนิสัยประหยัด ซึ่งลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ เหมาะแก่การอุตสาหกรรม ถึงแม้ว่าบริเวณนี้จะขาดแคลนวัตถุดิบ

บริเวณแอตแลนติกตอนกลางมีทรัพยากรแร่ธาตุจำนวนมาก มีเส้นทางโดยตรงเข้าไปสู่ภายในทวีป มีเงินทุนและแรงงานมากกว่าภาคอื่น ๆ แต่ก็มีข้อเสียตรงที่มีการแข่งขันทางเกษตรกรรมและประชาชนมักจะอพยพไปสู่ภาคตะวันตกเรื่อย ๆ อย่างไรก็ตาม ศูนย์กลางการทอผ้าที่สำคัญและอุตสาหกรรมอื่น ๆ มักจะอยู่ใกล้บริเวณแหล่ง พลังงานน้ำ เช่น แม่น้ำฮัดสัน และแม่น้ำเดลาแวร์ เมืองใหญ่ ๆ ตามบริเวณนี้ได้แก่ นิวยอร์ค ฟิลาเดลเฟีย และฟิตสเบอร์ก ซึ่งเป็นบริเวณที่มีเส้นทางคมนาคมหลายอย่างอำนวยความสะดวก ตลอดจนเป็นแหล่งแร่เหล็กและถ่านหิน

1.4 อิทธิพลของการคมนาคมขนส่งที่มีต่อการอุตสาหกรรม

แหล่งอุตสาหกรรมในสมัยเริ่มแรกไม่ได้ขึ้นอยู่กับพลังงานทางน้ำเพียงอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับความสะดวกของการคมนาคมอื่น ๆ ด้วย การพัฒนาการอุตสาหกรรมขึ้นอยู่กับความรวดเร็วของคมนาคมที่คิดราคาถูก สมัยแรกที่มีการคมนาคมทางบกไม่สะดวก ประชาชนมักจะเลือกตั้งถิ่นฐานใกล้แม่น้ำหรือชายฝั่งทะเล เมื่อมีการอพยพไป

ตะวันตกมากขึ้น สภาพชีวิตทางอุตสาหกรรมมักจะเกิดขึ้นตามเมืองที่มีแม่น้ำสำคัญผ่าน เช่น เมืองพิตสเบอร์ก เมืองซินซินนาติ เมืองหลุยส์วิลส์และเมืองเซนต์หลุยส์ ต่อมาเมื่อการคมนาคมทางบกได้รับการปรับปรุง เช่น ถนนไฮด์เวย์ และรถไฟ นับว่ามีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการอุตสาหกรรมและการค้า ใน ค.ศ. 1825 มีการเปิดใช้คลองอีรี เป็นเส้นทางใหม่และเชื่อมระหว่างตะวันออกกับตะวันตกได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นการลดอัตราค่าระวางขนส่ง ชาวตะวันตกจะขนเหล็ก ตะกั่ว ขนสัตว์ หนัง แป้ง และเนื้อมาขายยังตะวันออก ในราคาถูกพอที่จะหาตลาดได้ อัตราการขนส่งทางแม่น้ำถูก มีผลช่วยส่งเสริมการเติบโตของการอุตสาหกรรมชายแดนและอุตสาหกรรมทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

หลัง ค.ศ. 1840 มีการสร้างทางรถไฟ ซึ่งมีผลให้ค่าระวางขนส่งสินค้าทางบกลดลง การคมนาคมขนส่งระหว่างภาคตะวันออกและตะวันตกสะดวก เช่นเดียวกับการขนส่งระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ การอุตสาหกรรมไม่จำเป็นต้องพึ่งฤดูกาลอีกต่อไปแล้ว สินค้าสามารถขนส่งได้แม้ว่าจะเป็นฤดูหนาว ค่าขนส่งทางรถไฟถูกกว่าการขนส่งทางแม่น้ำ และกิจการรถไฟส่งเสริมให้มีการตั้งถิ่นฐานเพิ่มเร็วขึ้น การเพิ่มของประชาชนชายแดนก็หมายถึงการมีตลาดใหม่เพิ่มกว้างขวางมากขึ้น

กิจกรรมการเรียนที่ 1

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของอุตสาหกรรมระยะแรกของสหรัฐอเมริกา เช่น กฎหมาย การประดิษฐ์คิดค้น อุปกรณ์ส่งเสริมการผลิต และการคมนาคมขนส่ง เป็นต้น

2. ประชาการและแรงงาน

2.1 การเพิ่มและกระจายประชากร

ช่วงระยะ 70 ปีแรกของประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา แนวโน้มของประชากรมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. การเพิ่มของประชากรอย่างรวดเร็ว
2. การอพยพของประชากรไปยังภาคตะวันตก
3. การรวมกลุ่มหนาแน่นของประชากรในเมืองใหญ่

ประชากรของสหรัฐอเมริกาจนถึง ค.ศ. 1860

ค.ศ.	คนผิวขาว	คนผิวดำ	รวมทั้งหมด
1790	3,172,006	757,208	3,929,214
1800	4,306,446	1,002,037	5,308,483
1810	5,862,073	1,377,808	7,239,881
1820	7,866,797	1,771,656	9,638,453
1830	10,537,378	2,328,642	12,866,020
1840	14,195,805	2,873,648	17,069,453
1850	19,553,068	3,638,808	23,191,876
1860	26,922,537	4,441,830	31,443,321[1]

หลัง ค.ศ. 1820 มีการเติบโตของประชากรเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากการเอื้ออำนวยของธรรมชาติเกี่ยวกับการมีดินแดนว่างเปล่าจำนวนมากซึ่งเป็นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจต่อครอบครัวใหญ่ นักท่องเที่ยวชาวสวีเดน ชื่อ ปีเตอร์ คาม (Peter Klam) ได้เดินทางมายังสหรัฐอเมริกาประมาณ ค.ศ. 1750 กล่าวว่า

> การค้นหาเหตุผลว่าทำไมประชาชนในสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วกว่ายุโรป เป็นสิ่งที่ไม่ยากนัก กล่าวคือเมื่อบุคคลหนึ่งมีอายุเพียงพอก็จะแต่งงานได้ โดยที่ไม่คำนึงถึงหรือหวาดกลัวต่อความยากจน เพราะครอบครัวใหญ่สามารถสร้างตัวจากดินแดนว่างเปล่าจำนวนมาก ซึ่งสามารถเลี้ยงครอบครัวได้อย่างสุขสบายและอุดมสมบูรณ์ การเสียภาษีก็มีอัตราต่ำ ดังนั้นสภาพครอบครัวก็ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยดี[2]

นอกจากธรรมชาติจะช่วยในการเติบโตของประชาชนแล้ว ก็มีการเพิ่มจำนวนคนอพยพเข้าประเทศมากกว่า 5,000,000 คน ระหว่าง ค.ศ. 1820 และ ค.ศ. 1860 และอัตราการเกิดเพิ่มมากกว่าการตาย ผลอันเนื่องมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม การขยายตัวทาง

U.S.Census, 1910, I, p. **127.**

[2] **A.B. Benson (ed.),** Peter **Kalm's** Travels In North **America,** 2 vols., (1937), p. **21** 1.

การค้าสร้างความร่ำรวยและสร้างงานให้คนทำมากขึ้นทั้งทางการค้าและอุตสาหกรรม การเติบโตของประชากรระยะ 10 ปี มีเป็นร้อยละ 34 และต่อมาอีก 20 ปี การเพิ่มเป็น 2 เท่า

ใน ค.ศ. 1790 ประชากรจำนวนร้อยละ 94 อาศัยอยู่บริเวณ 13 รัฐตามชายฝั่งแอตแลนติก มีประชากรน้อยกว่าร้อยละ 25 ที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกของเทือกเขาอัลลิเกนนี ใน ค.ศ. 1820 สัดส่วนของประชากรเปลี่ยนไป ตามสถิติประชาชนอาศัยตามชายฝั่งแอตแลนติกจำนวนร้อยละ 73 และร้อยละ 27 อาศัยทางภาคตะวันตกของภูเขา รัฐทางภาคใต้ยังคงมีประชากรจำนวนมาก แต่รัฐนิวยอร์คเป็นรัฐเดียวที่มีประชากรมากที่สุด ส่วนประชากรทางภาคตะวันตกอาศัยกันอยู่กระจัดกระจายตามที่ต่าง ๆ ตามสถิติ ค.ศ. 1850 ประชากรเกือบครึ่งคือร้อยละ 45 อาศัยอยู่ทางภาคตะวันตกของเทือกเขาอัลลิ-เกนนี ช่วงระยะเวลา 30 ปีระหว่าง ค.ศ. 1820 ถึง ค.ศ. 1850 ประชากรจากตะวันออกอพยพไปอยู่ทางภาคตะวันตกอย่างน้อยประมาณ 4,000, 000 คน[1]

การอพยพนอกจากจะทำข้ามภูเขาแล้ว ก็ยังมีการอพยพออกจากไร่นาไปยังเมืองใหญ่โดยเฉพาะบริเวณนิวอิงแลนด์ ดังนั้นในครึ่งแรกของศตวรรษที่ 19 มีการเจริญเติบโตของเมืองใหญ่อย่างรวดเร็ว การอพยพเข้ามาสู่เมืองใหญ่มีส่วนช่วยเหลืออย่างมากในการปฏิวัติอุตสาหกรรม การเติบโตของระบบโรงงาน การพัฒนาส่งเสริมการคมนาคมภายใน และมีขบวนการทางเศรษฐกิจซึ่งประชาชนอพยพจากไร่นามาทำงานอุตสาหกรรม การค้า ธุรกิจด้านการเงิน ต่อมาเมื่อมีการพัฒนาการทางด้านคมนาคมโดยทางแม่น้ำ ลำคลองและรถไฟ ซึ่งมีส่วนช่วยอย่างมากในการเกษตรกรรม การขยายตัวทางการค้ากับต่างประเทศ ซึ่งนำมาสู่การเจริญเติบโตของเมืองใหญ่ในที่สุด

กิจการตลาดสำหรับผลิตผลเกษตรกรรมส่งเสริมให้มีการอพยพไปยังภาคตะวันตกมากขึ้น ผลิตผลทางเกษตรกรรมของภาคตะวันตกได้คุณภาพดีกว่าภาคตะวันออกเพราะดินทางตะวันตกมีความอุดมสมบูรณ์และเป็นดินดี ใน ค.ศ. 1810 เมืองนิวยอร์คมีความสำคัญมากหลังจากขุดคลองอีรีเป็นผลสำเร็จ นิวยอร์คเป็นเมืองใหญ่มากของสหรัฐ-อเมริกา เพราะเป็นเมืองศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งที่สำคัญของผลิตผล ตะวันตกและบริเวณทะเลสาบใหญ่ เมืองสำคัญอื่น ๆ เช่น ฟิลาเดลเฟียและบัลติมอร์ เป็นเมืองชั้นนำ

---

[1] **Edward Channing, History of The United States, V, p.49**

สมัยอาณานิคมที่เป็นศูนย์กลางใหญ่ของการเกษตรกรรมและแหล่งแร่ธาตุ ต่อมามีการสร้างถนนเทรินไพด์ ระบบคลองและรถไฟ เพื่อเชื่อมโยงดินแดนตะวันตกและตะวันออก บอสตันเป็นเมืองสำคัญทางการค้าอีกเมืองหนึ่งทางภาคตะวันออกของแม่น้ำคอนเนค-ติกัต มีความเจริญรุ่งเรืองเนื่องจากทรัพยากรธรรมชาติและความขยันขันแข็งของคน ทำให้บอสตันมีความสำคัญมากในสมัยการค้าทางทะเลรุ่งเรือง แต่เมื่อสหรัฐอเมริกาหันความสนใจจากชายฝั่งทะเลไปยังดินแดนตะวันตก ทำให้บอสตันลดความสำคัญลงไปเนื่องจากอุปสรรคทางภูมิศาสตร์เป็นสำคัญ ดังนั้นบอสตันจึงพัฒนาตนเองทางด้านศูนย์กลางการค้าเป็นสำคัญในสมัยปฏิวัติอุตสาหกรรม

พิตส์เบอร์ก เป็นเมืองสำคัญทางการคมนาคมทางน้ำ ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำโอไฮโอ ที่ต่อเชื่อมระหว่างตะวันออกและตะวันตก เป็นเมืองอุดมสมบูรณ์ด้วยถ่านหินและเหล็ก ซึ่งมีความสำคัญตั้งแต่ต้น ค.ศ. 1800 เมืองซินซินนาติและเมืองหลุยส์วิลล์ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำโอไฮโอ เช่นกัน เมืองเซ็นต์หลุยส์เป็นเมืองศูนย์กลางการค้าที่สำคัญของรัฐมิซซูรี และบริเวณมิสซิสซิปปี้ตอนบน เมืองโมบิล เมืองนิวออร์ลีนและเมืองท่าของบริเวณทะเลสาบใหญ่ ผลประโยชน์ที่ได้จากธรรมชาติ เช่น บริเวณแม่น้ำสำคัญและสภาพแวดล้อมอื่น ๆ เอื้ออำนวยต่อการเติบโตของเมืองใหญ่

เมืองใหญ่ทางภาคใต้ เช่น วิลเลียมส์เบอร์ก ชาลส์ตัน และซาวานา เป็นศูนย์กลางสำคัญของผลิตผลฝ้าย แต่เนื่องจากภาคใต้ขาดแคลนการพัฒนาการทางอุตสาหกรรม และผู้คนเบาบางเพราะการอพยพไปทางตะวันตก ทำให้การเติบโตของเมืองใหญ่ทางภาคใต้เกิดขึ้นได้อย่างช้าและจำนวนน้อยมาก ค.ศ. 1860 บริเวณใต้เส้นเมสันและดิกสัน มีเพียง 27 เมืองที่มีประชากรมากกว่า 4,000 คน[1]

2.2 การอพยพคนเข้าประเทศก่อน ค.ศ. 1860

จากการสำรวจค้นพบว่าระหว่าง ค.ศ. 1790-1800 มีชาวยุโรปอพยพมายังสหรัฐอเมริกาประมาณ 50,000 คน ค.ศ. 1800-1810 มีประมาณ 70,000 คน และ ค.ศ. 1810-1820 มีประมาณ 114,000 คน การอพยพเข้าประเทศตั้งแต่ ค.ศ. 1825 มีจำนวนน้อยกว่า 10,000 คนต่อปี แต่ต่อมา ใน ค.ศ. 1832 การอพยพเข้าเพิ่มขึ้นเป็น 60,000 คนต่อปี เนื่องจากความอุดมสมบูรณ์ของสหรัฐอเมริกาและความลำบากใจ

---

[1] Faulkner, Ibid, pp. 288-90.

ทางด้านการเมืองในยุโรป ใน ค.ศ. 1837 มีคนอพยพเข้ามาเป็นจำนวน 79,000 คน แต่ในปีต่อมาจำนวนผู้อพยพเข้าลดลงครึ่งหนึ่งเนื่องจากความวุ่นวายทางเศรษฐกิจ การอพยพเข้าเพิ่มอีกอย่างรวดเร็วใน ค.ศ. 1842 เป็นจำนวน 100,000 คน แต่ผู้อพยพลดจำนวนลงอีกในปีต่อมาเมื่อเกิดความตกต่ำทางด้านการเงิน ช่วงเวลาระหว่าง ค.ศ. 1845-1850 มีการเพิ่มผู้อพยพเข้ามามากขึ้น อาจกล่าวสรุปได้ว่า สหรัฐอเมริกามีจำนวนผู้อพยพเข้าประเทศเป็นจำนวนมาก เมื่อเทียบสัดส่วนกับคนอเมริกันเอง คนอพยพจะลดน้อยลงเฉพาะเวลามีปัญหาความยุ่งยาก เกิดเศรษฐกิจตกต่ำเท่านั้น[1]

อิทธิพลทางเศรษฐกิจและการเมืองยุโรปไม่ได้เป็นปัจจัยเพียงอย่างเดียวที่ขับให้ผู้อพยพจำนวนนับพันมายังโลกใหม่ การค้นพบทองคำในแคลิฟอร์เนียเป็นสิ่งที่ ล่อใจให้คนอพยพมายังสหรัฐอเมริกามากขึ้น ใน ค.ศ. 1854 จำนวนคนอพยพเข้าเป็นจำนวน 427,833 คน แต่ในปีต่อมามีคนอพยพลดน้อยลงอันเนื่องมาจากสงครามไครเมียและปัญหายุ่งยากในอินเดีย ใน ค.ศ. 1860 มีคนอพยพเข้าเพียง 153,640 คน สงครามกลางเมืองอเมริกามีผลต่อการอพยพเข้าประเทศในระยะแรก ต่อมาความเจริญมั่งคั่งของสหรัฐอเมริกา และกฎหมายการตั้งบ้านเรือน (The Homestead Act) กลับทำให้จำนวนผู้อพยพเพิ่มมากขึ้น ก่อน ค.ศ. 1860 จำนวนผู้อพยพมากกว่าครึ่งหนึ่งมาจากเกาะอังกฤษโดยเฉพาะไอร์แลนด์ ประมาณ 1 ใน 3 มาจากเยอรมัน ผู้คนอพยพเข้าประเทศในระยะนี้ได้ประกอบอาชีพที่สำคัญคือ เป็นกรรมกร 892,317 คน ชาวนา 764,387 คน นายช่าง 407,524 คน พ่อค้า 231,852 คน และเป็นคนทำเหมือง 39,967 คน ใน ค.ศ. 1860 มีคนตั้งถิ่นฐานในสหรัฐอเมริกาที่เกิดในต่างประเทศเป็นจำนวนมาก คือ 4,000,000 คน ประมาณ 5 ใน 6 ของ คนอพยพเข้าชาวไอริชอาศัยอยู่ทางภาคตะวันออกของเทือกเขาอัปปาเลเชียนซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ ชาวไอริชส่วนใหญ่เป็นคนทำงานที่ไม่มีฝีมือ ในขณะที่ผู้อพยพชาวเยอรมันประกอบอาชีพเป็นชาวนาประมาณครึ่งหนึ่งของชาวเยอรมันตั้งถิ่นฐานทางตะวันตกของเทือกเขา ผู้อพยพส่วนใหญ่ชาวสแกนดิเนเวียตั้งถิ่นฐานบริเวณอิลินอยส์ วิสคอนซิน และมินเนโซต้า ประมาณ 2 ใน 3 ของชาวอังกฤษ สก๊อต และเวลส์ ตั้งถิ่นฐานบริเวณภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อีกประมาณ 1 ใน 3 อพยพไปตั้งถิ่นฐานภาคตะวันตก

[1] Ibid, pp. 290-1

การหลั่งไหลของผู้อพยพเข้าประเทศจำนวนมากมีอิทธิพลสำคัญต่อสภาพชีวิตทางสังคมและเศรษฐกิจในระยะนี้ ช่วงระหว่าง ค.ศ. 1840-1860 เมืองใหญ่สมัยก่อนที่เพิ่มการเติบโตของเมืองเป็นสองเท่า และมีการเกิดเมืองใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นด้วย ขณะเดียวกันก็เกิดแหล่งเสื่อมโทรมภายในเมืองใหญ่เช่นกัน ความยากจนเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มาตรฐานการครองชีพของชนชั้นกรรมกรลดต่ำกว่าอัตราค่าจ้าง สภาพการดำรงชีวิตของคนยากจนตกต่ำมาก ช่วงระยะเวลา 20 ปี หลังจากสงครามกลางเมือง เป็นสมัยแห่งความยากลำบากของผู้ประกอบอาชีพใช้แรงงานและกรรมกร ถึงแม้ว่าความยากลำบากเหล่านี้มีสาเหตุหลายประการ แต่สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การเพิ่มอัตราคนอพยพเข้าประเทศ

2.3 การเปลี่ยนแปลงสภาพชีวิตของเมืองใหญ่

ครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 มีการเปลี่ยนแปลงการดำรงชีวิตประจำวันของชาวอเมริกันประกอบกับความก้าวหน้าของการปฏิวัติอุตสาหกรรม มีผลให้การผลิตวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในบ้านราคาถูกลงมาก บริเวณที่มีผู้คนตั้งบ้านเรือนหนาแน่นแถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กิจการอุตสาหกรรมภายในครัวเรือนได้เปลี่ยนมาทำในโรงงานอุตสาหกรรม แนวโน้มเช่นนี้ทำให้คนงานผู้ชายมีความชำนาญในการทำงานเฉพาะส่วนมากขึ้น และทำให้ผู้หญิงมีเวลาว่างมากขึ้น มีการพัฒนาปรับปรุงเครื่องจักรที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมให้สะดวกง่ายขึ้น ซึ่งเป็นการขยายจำนวนแรงงานทางด้านเกษตรกรรมมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงสภาพการดำรงชีวิตส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นแก่ครอบครัวผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ก่อน หลัง ค.ศ. 1820 การใช้เทียนไขเพื่อให้แสงสว่างค่อย ๆ เปลี่ยนมาใช้ตะเกียงน้ำมันและแก๊ส โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ แสงสว่างตามถนนที่ใช้แก๊สเริ่มในเมืองบอสตัน ค.ศ. 1822 นิวยอร์ค ค.ศ. 1823 และฟิลาเดลเฟีย ค.ศ. 1837 การใช้ถ่านให้ความอบอุ่นภายในบ้านมีมาตั้งแต่ ค.ศ. 1812 ต่อมาใน ค.ศ. 1825 มีการใช้ไม้แทน โดยเฉพาะเมืองใหญ่ที่มีบ้านเรือนหนาแน่น เช่น นิวยอร์ค และฟิลาเดลเฟีย

ปัญหาเรื่องน้ำใช้อุปโภคและใช้ชำระล้างสิ่งต่าง ๆ มีมากขึ้น โดยในเมืองที่กำลังเจริญเติบโต ผู้อาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่อาศัยน้ำใช้จากถังเก็บน้ำ การปั๊มน้ำใช้ภายในบ้าน และเครื่องปั๊มน้ำของเมืองที่ตั้งอยู่ตามจุดต่าง ๆ

อิทธิพลสำคัญที่ส่งเสริมสภาพความเป็นอยู่ทางสังคมและเศรษฐกิจของประชาชน คือ กฎหมาย ค.ศ. 1845 ที่กำหนดให้ไปรษณียากรราคาถูก อัตราค่าส่ง

จดหมายที่น้ำหนักไม่เกินครึ่งออนซ์และส่งไปไกลไม่เกิน 300 ไมล์ จะติดแสตมป์ และถ้าน้ำหนักเกินกว่าที่กำหนดจะเสียค่าแสตมป์เพียง 10 เซนต์ และเงินเพิ่มตามจำนวนน้ำหนักที่เพิ่ม ต่อมาก็มีการลดอัตราค่าไปรษณีย์กรลงเรื่อย ๆ ใน ค.ศ. 1840 ค่าหนังสือพิมพ์ฉบับละ 1 เพนนี เป็นหนังสือพิมพ์สำหรับมวลชน ผู้อ่านมีตั้งแต่คนงานที่ไม่มีฝีมือถึงนายทุนผู้มีอำนาจ ต่อมามีการโฆษณาชวนเชื่อเพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการเมือง หลัง ค.ศ. 1844 มีการประดิษฐ์เครื่องโทรเลขขึ้นใช้ การประดิษฐ์เรือกลไฟและรถไฟที่มีหัวเครื่องจักรไอน้ำ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ส่งเสริมการคมนาคมมาก

2.4 สภาพการณ์ทางแรงงาน

การขาดแคลนแรงงานฝีมือของประเทศใหม่เป็นภาวะปกติ ฐานะและอัตราค่าจ้างแรงงานของกรรมกรในสหรัฐอเมริกาสูงกว่าประเทศในยุโรปตะวันตก สมัยปฏิวัติอเมริกา อัตราค่าจ้างกรรมกรมีฝีมือวันละ 2 เหรียญ และเพิ่มอีกวันละ 90 เซนต์ ใน ค.ศ. 1800 และวันละ 1 เหรียญ ใน ค.ศ. 1825 ชาวนาผู้ทำงานในไร่นาจะได้รับเงินประมาณ 7 ถึง 15 เหรียญต่อเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทำเลที่ตั้งและฤดูกาล[1]

ในสหรัฐอเมริกา เสื้อผ้าส่วนใหญ่ซื้อจากยุโรป หรือจัดทอผ้าด้วยผู้หญิงในไร่นาทำเป็นงานอดิเรกในครัวเรือน ต่อมามีระบบโรงงานขึ้นได้ใช้แรงงานผู้ชายทำงานมากขึ้น ต่อมากรรมกรโรงงานได้อพยพไปมีอาชีพอิสระ ทำไร่นาตามชายแดนมากขึ้น ในระยะแรกการดำเนินงานในโรงงานทอผ้าอาศัยแรงงานผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน ผู้ที่ต้องการหาเงินรายได้และต้องการออกมาจากสภาพชีวิตตามไร่นาอย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง และได้โอกาสดีทางสังคมมากกว่าความโชคร้าย ในระยะแรก ๆ เจ้าของโรงงานทอผ้าเป็นพวกที่มีมนุษยธรรมต่อคนงาน ได้อุทิศเงินจำนวนมากให้แก่โบสถ์และห้องสมุด นักสังเกตการณ์ชาวยุโรปประหลาดใจมากที่สภาพความเป็นอยู่ของคนงานหญิงในโรงงานได้รับการดูแลอย่างดี ดังเช่น แอนโทนี โทรลโลฟ (Anthony Trollope) กล่าวว่า

> เมืองโรแวล (Lowell) ดูเหมือนว่าจะเป็นดินแดนสวรรค์ทางการค้าที่จัดดำเนินงานภายในโรงงานเหมือนกับ

---

[1] P.W. Bidwell and J.I. Falconer, History of **Agriculture** In The Northern United States, 1620-I 860, pp. 275-7.

> วิทยาลัยอุตสาหกรรมที่มีมนุษยธรรมเอาใจใส่ดูแลคนงานหญิงและเด็กหนุ่มเหมือนกับการร่วมสัมมนากันมากกว่าจะเป็นโรงงานอุตสาหกรรมที่หวังจะเอากำไรแต่เพียงอย่างเดียว[1]

สมัยแรกของการปฏิวัติอุตสาหกรรม สภาพการดำรงชีวิตและการทำงานของกรรมกรได้รับการดูแลอย่างดี ต่อมาสถานการณ์ได้เปลี่ยนไปในราว ค.ศ. 1840 เนื่องจากคนอพยพเข้าประเทศมีเพิ่มมากขึ้นในช่วงทศวรรษนี้ การเติบโตหนาแน่นของเมืองใหญ่ก่อให้เกิดการแก่งแย่งแข่งขันกันของกรรมกรในการทำงานซึ่งทำให้ค่าจ้างแรงงานลดลง ประกอบกับเศรษฐกิจตกต่ำหลายครั้ง ทำให้อัตราค่าครองชีพในเมืองใหญ่สูงมากขึ้น

องค์การกรรมกรในระยะแรก

ปัจจัยสำคัญ 3 ประการสำหรับการพัฒนาองค์การกรรมกรในสหรัฐอเมริกา ได้แก่การปฏิวัติอุตสาหกรรม การรวมกลุ่มของกรรมกรในเมืองใหญ่ และการเปลี่ยนแปลงฐานะทางเศรษฐกิจของกรรมกร ก่อนที่จะมีระบบโรงงาน สินค้าอุตสาหกรรมผลิตภายในครัวเรือนหรือร้านขนาดเล็ก ผลิตผลจะทำอย่างประณีตจากช่างผู้ได้รับการฝึกหัดและมีฝีมือ คนงานเริ่มต้นด้วยการเป็นลูกมือฝึกหัดงานก่อนได้รับประสบการณ์จากการทำงานที่ได้ค่าจ้างแรงงาน จนสามารถมีกิจการของตนเองได้ในสมัยอาณานิคม ชนชั้นแรงงานที่ทำงานในฐานะลูกจ้างได้รับเงินค่าจ้างน้อย ต่อมาเมื่อมีการนำเอาระบบโรงงานและเครื่องจักรมาใช้ สถานการณ์ต่าง ๆ เริ่มเปลี่ยนไป เครื่องจักรจะทำงานแทนแรงงานมือช่างผู้ชำนาญและมีฝีมือจะลดความสำคัญลง คนงานจะเรียนรู้วิธีการควบคุมเครื่องจักรมากกว่าผลิตผลด้วยมือของคนเอง เครื่องจักรมีราคาแพง ดังนั้นเฉพาะนายทุนผู้มีเงินจำนวนมากจึงมีโอกาศเป็นเจ้าของเครื่องจักรได้ กรรมกรที่ต้องการทำงานจะต้องเป็นฝ่ายไปของานทำจากเจ้าของโรงงาน ถึงแม้ว่าในระยะแรก ๆ จะยังคงมีผลิตผลด้วยมืออยู่ หลังจากมีการใช้เครื่องจักรแล้ว แต่ในที่สุดการผลิตด้วยมือก็ต้องหมดไป เพราะความสามารถของการผลิตด้วยเครื่องจักรมีกำลังสูงกว่าและราคาถูกกว่า

ดังนั้นกรรมกรจึงต้องขยายบริการของตนเพื่อค่าจ้างมีมากขึ้น ก่อให้เกิดชนชั้นลูกจ้างแรงงานขึ้น แนวโน้มเช่นนี้มีเพิ่มมากขึ้นในตอนปลายศตวรรษที่ 18 และ

---

[1] **Anthony** Trollope, **North America** (1864), **pp. 245-7**

ตอนต้นของศตวรรษที่ 19 ในที่สุดก็กลายเป็นการครอบครองของระบบพ่อค้านายทุน พ่อค้านายทุนเป็นศูนย์กลางสำคัญของเศรษฐกิจแห่งชาติ เพราะเป็นผู้ขายส่ง พ่อค้าดำเนินกิจการสินค้าออก และสินค้าเข้าที่ซื้อสินค้าในราคาถูกและขายในราคาแพง เพื่อเอาผลกำไรมากที่สุด พ่อค้านายทุนได้ทำการค้าขายแข่งขันกับนักอุตสาหกรรมมีการแย่งชิงตลาดกัน ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ นายจ้างมองไม่เห็นทางใดที่จะลดราคาสินค้าลง นอกจากลดอัตราค่าจ้างและเพิ่มชั่วโมงทำงานให้สูงขึ้น เพื่อลดค่าใช้จ้างและเพิ่มผลกำไร ส่วนทางด้านกรรมกรก็เริ่มก่อตั้งองค์การกรรมกร เพื่อป้องกันตนเอง องค์การช่างฝีมือประจำท้องถิ่นได้จัดตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1780 และได้เป็นองค์การถาวรขึ้นใน ค.ศ. 1790 ได้เกิดสมาคมกรรมกรขึ้นในรัฐต่าง ๆ หลายแห่ง

ถึงแม้ว่าขบวนการกรรมกรมีการพัฒนาอย่างช้า และตั้งอยู่ในเมืองใหญ่เพียงจำนวนน้อยแต่สิ่งที่น่าสนใจคือ การพัฒนาวิธีการต่อสู้ของกรรมกร เริ่มแรกในต้น ค.ศ. 1779 กลุ่มคนทำรองเท้าแห่งเมืองฟิลาเดลเฟียรวมตัวกันต่อรองเรื่องอัตราค่าจ้าง ใน ค.ศ. 1786 กลุ่มช่างทาสีแห่งเมืองฟิลาเดลเฟีย เริ่มนัดหยุดงานเป็นครั้งแรกเพื่vประท้วงนายจ้าง ต่อมาก็มีวิธีการต่อต้านอื่น ๆ อีกหลายอย่าง เช่น การส่งตัวแทน การนัดไม่ซื้อสินค้า และการปิดร้านค้า

ปัญหาสำคัญที่องค์การกรรมกรจะต้องคำนึงถึงคือ ฐานะทางกฎหมาย ตามกฎหมายของอังกฤษกล่าวว่าการรวมตัวของคนงานเพื่อขอเพิ่มค่าจ้าง ถือเป็นการกระทำผิดก่อกวนความสงบของสาธารณะ ปัญหามีอยู่ว่าสหรัฐอเมริกาจะปฏิบัติตามกฎหมายของอังกฤษหรือไม่ ระหว่าง ค.ศ. 1806-1815 มีคดีของกรรมกรขึ้นศาล 6 คดี ซึ่งในที่สุดคดีของกรรมกรเป็นปัญหาสำคัญ และเกี่ยวข้องกับปรัชญาทางการเมืองของพวกเฟรเดอรัลลิสและพวกรีพับลิกัน ฝ่ายพวกเฟรเดอรัลลิสยึดถือกฎหมายของอังกฤษ ขณะที่ฝ่ายพวกรีพับลิกันต่อต้าน เมื่อเกิดกรณีขัดแย้งกันทางเศรษฐกิจ การเมืองและชนชั้น ศาลควรจะวางตัวเป็นกลางอย่างเที่ยงธรรมที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปศาลก็ได้หันเหความสนใจของประชาชนจากปัญหาที่ว่าองค์การกรรมกรผิดกฎหมายหรือไม่ มาเป็นวิธีการของกรรมกรที่จะให้ได้มายังสิ่งที่ต้องการและในที่สุดสิทธิของกรรมกรในการเข้ารวมองค์การก็ได้รับการยอมรับในการตัดสินคดีระหว่างคอมมอนเวลส์และฮันท์ (Commonwealth V.Hunt) ใน ค.ศ. 1842

2.5 การเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูปกรรมกร

องค์การกรรมกรสหรัฐอเมริกาไม่ได้เริ่มในโรงงาน แต่เกิดขึ้นระหว่างคนงานที่มีฝีมือในระหว่างการค้า เนื่องจากกลุ่มคนผู้มีฝีมือได้ใช้เวลาในการฝึกหัดงานนาน ดังนั้นจึงเป็นกลุ่มที่ กระตือรือร้นต่อผลประโยชน์ของตนเอง พวกเขาได้เรียกร้องการลดชั่วโมงการทำงาน สภาพการทำงานให้ดีขึ้นกว่าเดิม การได้รับการศึกษาฟรี ยกเลิกการถูกจับกุมเพราะการเป็นหนี้ ควบคุมการใช้แรงงานเด็ก มีกฎหมายควบคุมการใช้นายช่างต่างประเทศ มีการเก็บภาษีที่เสมอภาค ให้มีการเลือกเจ้าหน้าที่ทำงานสาธารณะโดยตรง ให้มีการปรับปรุงทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ ข้อเรียกร้องของกรรมกรได้รับการสนับสนุนจากนักปฏิรูป และชนชั้นกลางที่ไม่ได้เป็นสมาชิกขององค์การกรรมกร โครงการปฏิรูปจะเป็นผลสำเร็จได้ก็ด้วยวิธีการทางการเมืองเพียงอย่างเดียว ซึ่งมีโอกาสที่จะเป็นไปได้มาก เพราะมีสิทธิการออกเสียงลงคะแนนได้ขยายกว้างขวางขึ้น เนื่องจากมีการทบทวนรัฐธรรมนูญของรัฐใหม่ ค.ศ.1828 องค์การสหสัมพันธ์กรรมกรแรงงานช่างฝีมือ (The Mechanics' Union of Trade Associations) ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย ได้เสนอให้องค์การกรรมกรหลายประเภทร่วมมือกันส่งตัวแทนเข้าแข่งขันสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพื่อรักษาผลประโยชน์ของชนชั้นกรรมกร ปรากฏว่าตัวแทนกรรมกรหลายคนที่ได้รับการช่วยเหลือจากกลุ่มแจคโซเนียน (The Jacksonian) และกลุ่มอื่น ๆ ได้รับการเลือกตั้ง ซึ่งต่อมาตัวแทนกรรมกรในเมืองอื่น ๆ ได้ดำเนินรอยตามด้วย มีการจัดตั้งพรรคกรรมกรท้องถิ่นขึ้นอย่างน้อย 15 รัฐ พวกกรรมกรมีความเข้มแข็งทางการเมืองขึ้นเป็นครั้งแรก บริเวณภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

บทบาททางการเมืองของกรรมกรมีเพียงระยะเวลาสั้น และผลต่อท้องถิ่นชั่วคราว ทั้งนี้เพราะคนงานยังใหม่ต่อเกมส์การเมือง จึงเกิดความสับสน ใน ค.ศ. 1832 ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อกรรมกรลดน้อยลงจนเกือบไม่มีเลย ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการแยกออกเป็นส่วน ๆ ขององค์การกรรมกรเนื่องจากความวุ่นวาย ใน ค.ศ. 1837 ความล้มเหลวชั่วคราวขององค์การกรรมกรเปิดโอกาสให้นักการเมืองและนักปฏิรูปอื่น ๆ ที่จะรวมพลังกรรมกรเข้ากับโครงการปฏิรูปของพวกตน มีการประกาศการปฏิรูปกรรมกร ใน ค.ศ. 1820 ได้ทำเป็นผลสำเร็จเสนอโครงการใหม่ใน ค.ศ. 1840 ช่วงระยะเวลานี้มีองค์การต่าง ๆ ทำเพื่อผลประโยชน์ของกรรมกร เช่น ใน ค.ศ. 1820 โรเบิร์ต โอเวน (Robert Owen) ได้เสนอระบบสังคมนิยมยูโทเปีย (Utopian Socialism) เป็นครั้งแรก

ที่เมืองนิวฮาร์โมนี รัฐอินเดียนนา (New Harmony, Indiana) แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ต่อมามีการรื้อฟื้นใหม่ในปลาย ค.ศ. 1830 และต้น ค.ศ. 1840 เมื่อ โฮเรส กรีเลย์ และ อัลเบิร์ต บริสเบน (Horace Greeley and Albert Brisbane) ได้ทำการโฆษณาประชาสัมพันธ์อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสหกรณ์ที่ได้คิดค้นโดยชายฝรั่งเศสชื่อ ชาร์ลส์ ฟูริเออร์ (Charles Fourier) โครงการของโอเวนและฟูริเออร์ แตกต่างกันคือ โอเวนเห็นความสำคัญของสภาพแวดล้อมที่มีต่อบุคคลิกภาพของมนุษย์ ในขณะที่ฟูริเออร์เห็นว่าเศรษฐกิจและความมีประสิทธิภาพเป็นผลต่อเนื่องมาจากการรวมกลุ่มของคนตั้งแต่ 300-1,000 คน ที่อาศัยอาคารส่วนรวมและเป็นกลุ่มที่สามารถเลี้ยงตัวได้ทางเศรษฐกิจ ชุมชนที่มีชื่อเสียงตามลักษณะนี้คือ เมืองบรุค ฟาร์ม (Brook Farm) ใกล้กับเมืองบอสตัน ซึ่งมีกลุ่มปัญญาชนนิวอิงแลนด์อาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

ถึงแม้ว่าความพยายามขององค์การกรรมกรในระยะนี้จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจ และการเมืองของชนชั้นกรรมกรเพียงเล็กน้อย แต่กรรมกรก็ยังไม่สิ้นความหวัง มีการปฏิรูปเกิดขึ้นหลายอย่างในระยะนี้ รวมทั้งบทบาทของสหกรณ์ การทำงานวันละ 10 ชั่วโมง ก็เป็นที่ยอมรับกันในสมัยเริ่มสงครามกลางเมือง การศึกษาฟรีก็เป็นที่ยอมรับ ถึงแม้ว่าจะจัดทำได้ไม่ครบสมบูรณ์ การเปลี่ยนแปลงในสมัยการปฏิรูปครั้งใหญ่ มีโครงการปฏิรูปกรรมกรรวมอยู่ด้วย ต่อมาเมื่ออิทธิพลของนักปฏิรูปลดลง กลุ่มผู้นำรุ่นใหม่ก็ยังคงเห็นความสำคัญของพวกกรรมกรเช่นกัน การค้นหา ทองคำในแคลิฟอร์เนีย การเร่งรีบสร้างทางรถไฟและการพัฒนาอื่น ๆ นำความมั่งคั่งมาสู่ประเทศและเป็นการเพิ่มอัตราค่าจ้างด้วย กรรมกรมีสภาพชีวิตที่ดีขึ้น

กิจกรรมการเรียนที่ 2

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสำคัญและปัญหาของประชากรและแรงงานที่มีต่ออุตสาหกรรม ตลอดจนแนวทางการแก้ไขเรื่องแรงงานหรือกรรมกร

สรุป

อุตสาหกรรม ประชากร และแรงงาน สมัยเริ่มแรกก่อนสงครามกลางเมือง มีส่วนเกี่ยวข้องกันในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและมีส่วนสำคัญในการวางรากฐานความเจริญก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมของประเทศในเวลาต่อมา ปัญหาและแนวทางแก้ไข

เรื่องของแรงงานและกรรมกร มีขึ้นตอนที่ทำการศึกษาและทำความเข้าใจในรายละเอียดอย่างยิ่ง

การประเมินผลท้ายบทที่ 14

จงอธิบายความสำคัญของอุตสาหกรรม ประชากร และแรงงาน ของสหรัฐอเมริกาสมัยเริ่มแรกมาจนถึงสมัยก่อนสงครามกลางเมืองมาให้เข้าใจ